

žalobce žádá zažalovaných 6000 Kč, objednal, tvrdě, že objednal obraz za 2000 Kč, nikoli však za 6000 Kč, a že proto jeho dodání nežádal a žalobci zůstavil, by jej prodal někomu jinému. Pak-li žalovaný obrazu, o který jde, neobjednal, nemá ani nároku na jeho dodání. Jen pro případ, že tato námitka neobstojí, bylo by lze mluvit o žalobcovu nároku na vydání objednaného díla. O námitce této nelze však rozhodnouti ve sporu incidenčním, neboť tím by se předbíhalo rozhodnutí ve věci hlavní. Z toho plyne, že tu o majetek ve smyslu Šu 99 j. n. nejde a že napadené usnesení je správné. Že žalobce nedomáhá se přímo soudního nálezu, že nárok žalovaného na vydání obrazu není po právu, nepadá na váhu; rozhodným jest, že rozhodnutím otázky, zda onen nárok jest po právu čili nic, předbíhalo by se rozhodnutí hlavní věci, jak právě bylo doličeno. Není pravda, že žalovaný ve sporu popřel jen výši žalobcova nároku, jak patrně nejen z jeho námítky, že obrazu, jehož zaplacení žalobce se domáhá, neobjednal, nýbrž i z konečného jeho návrhu, by žaloba byla zamítnuta.

Čís. 4832.

Nežalují-li nebo nejsou-li žalováni v š i c h n i přihlášení dědici neodevzdané pozůstalosti, není pozůstalost ve sporu řádně zastoupena (§ 477 čís. 5 c. ř. s.), leč že byla pohledávka některým z dědiců uznána; tu stačí, uplatňuje-li věřitel svou pohledávku jen proti dědicům, ji neuznavším.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 234/25.)

Žalobce domáhal se na pozůstalosti po Olze F-ové, zastoupené přihlášeným dědicem Josefem F-em, zaplacení pohledávky. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením, počínajíc doručením žaloby, pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci učinil opatření k odstranění nedostatku řádného zastoupení žalované pozůstalosti a dále po zákonu jednal. Důvod y: Výtka zmatečnosti je odůvodněna. Žaloba byla podána na pozůstalost Olgy F-ové a byla doručena toliko žalovanému Josefu F-ovi, s ním bylo jednáno a řízení skončeno, Josef F. není však jediným přihlášeným dědicem, neboť jak se zjišťuje, přihlásila se za dědičku ze zákona vyjimečně také Hermina F-ová a byla její přihláška na soud přijata dne 19. října 1922, tedy v době před podáním žaloby ze dne 18. ledna 1923. Pozůstalost, jakmile se k ní přihlásí dědici, jest jimi představována a sice všemi, což plyne z §§ 547 a 550 obč. zák. Dědicové jsou pokládáni za jedinou osobu a tím způsobem také zastupují pozůstalost, tedy všichni hromadně. Je-li pozůstalost žalována, může každý dědic předsevzít za pozůstalost procesní úkony, kteréž pak působí pro celou pozůstalost, poněvadž dědicové ji jen představují, ale ručí jeden za všechny a všichni za jednoho, dokud pozůstalost nebyla odevzdána, a každý z nich může tedy za pozůstalost jednat. Ovšem není každý dědic nucen, za pozůstalost do sporu se pustiti, ale každému musí býti dána možnost k tomu, jinak není pozůstalost náležitě zastoupena. Jakmile však není některá strana zastoupena ve sporu náležitě, jest tu zmatečnost dle Šu 477 čís. 5 c. ř. s., poněvadž vedení sporu nebylo do-

datečně schváleno povolanými zástupci pozůstalosti, jimž nebyla žaloba doručena a proto nezbylo, než rozsudek zrušiti dle Šu 471 c. ř. s. v sezení neveřejném. Poněvadž správným doručením žaloby bude možno nedostatek zastoupení odstraniti, bylo prvému soudu uloženo, aby dle Šu 6 c. ř. s. opatření k tomu potřebné učinil a dále po zákonu jednal.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nehledě k předpokládanému důvodu zmatečnosti, vyřídil odvolání.

D ů v o d y:

Žalobcovu rekursu nelze upříti oprávnění. Není sice správným tvrzení stěžovatele, že se Josef F. k pozůstalosti Olgy F-ové přihlásil na základě smlouvy dědické, tedy ze silnějšího důvodu právního, než Hermína F-ová, která se přihlásila k pozůstalosti ze zákona, a že proto, jakož i z dalšího důvodu, že Josefu F-ovi byla svěřena správa pozůstalostního jmění, bylo žalovati jen jeho jako přihlášeného dědice. Ze spisů pozůstalostních vysvítá, že se Josef F. k pozůstalosti Olgy F-ové přihlásil ze zákona stejně jako Hermína F-ová a že mu nebyla svěřena správa pozůstalostního jmění. Žalobce vychází tedy v tom směru z mylných předpokladů, a tím padají také již důsledky z nich odvozené. Ale jinak dlužno stěžovateli dáti za pravdu. Dle §§ 547, 550 obč. zák. představuje dědic, jakmile přijal dědictví, ohledně něho zůstavitele; oba pokládají se vzhledem k osobám třetím za jednu osobu; a několik dědiců pokládá se v příčině práva dědického za jednu osobu. Z toho plyne zásada, že ve sporu, v kterém vystupuje neodevzdaná pozůstalost jako strana, všichni přihlášení dědici jsou povoláni zastupovati žalující nebo žalovanou pozůstalost, a že, nejsou-li všichni přihlášení dědici za pozůstalost žalováni, po případě nežalují-li všichni přihlášení dědici jménem pozůstalosti, není pozůstalost ve sporu řádně zastoupena (§ 477 čís. 5 c. ř. s.). Ale tato zásada připouští výjimky, ano přímo k nim nutká, zejména tehdy, když jde o žalobu proti pozůstalosti, k níž jen některý z přihlášených dědiců zavedl příčinu, jak tomu jest často, žalována-li pozůstalost věřitelem pozůstalosti. Věřitel může přihlásiti svou pohledávku v nesporném řízení pozůstalostním; uznají-li ji všichni dědici, není vůbec třeba sporu; neuzná-li pohledávku žádný z dědiců, nutno žalovati všechny. Byla-li však pohledávka některým z dědiců uznána, jiným však popřena, stačí, když věřitel uplatní svůj nárok pořadem práva proti tomu, kdo jej popřel, neboť nemá příčiny, by vystupoval žalobou proti tomu dědici, jenž v nesporném řízení již uznal pohledávku a jest ochoten, ji zapraviti, a tento dědic má zase zajisté zájem na tom, aby nebyl volán do sporu, k němuž nedal podnětu. Tak tomu i v tomto případě. Karel F. přihlásil pohledávku nyní zažalovanou k pozůstalosti Olgy F-ové; jen pozůstalý manžel F., přihlásivší se k pozůstalosti jako dědic, popřel pohledávku, spoludědička Hermína F-ová tak neučinila, naopak, jak i před procesním soudem výslovně prohlásila, uznávala a uznává pohledávku za pravou a platnou. Dle toho, co uvedeno, nepochybil tudíž věřitel Karel F., podav žalobu o zaplacení pohledávky, neuznané dědicem Josefem F-em, jen proti tomuto jako zástupci pozůstalosti. Není tu tedy zmatku dle čís. 5 Šu 477 c. ř. s., předpokládaného soudem odvolacím, a nebylo příčiny, by celé řízení jako zmatečné bylo

zrušeno (srv. Sb. n. s. čís. 566, dále čís. 1771 úřední sbírky vídeňské (Nowakovy); Gl. U. N. F. 5756, 6302).

Čís. 4833.

Žalobou podle §u 37 ex. ř. nemohou býti uplatněna zástavní a přednostní práva třetích osob.

Zákonem ze dne 23. května 1919, čís. 276 sb. z. a n. bylo založeno přednostní právo k úhradě pohledávek z poválečného úvěru do výše nesplacené pohledávky.

Rozhodnutí o nepřipustnosti exekuce dle §u 39 čís. 2 ex. ř. jest odňato pořadu práva.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 248/25).

Živnostenské úvěrní družstvo domáhalo se na vymáhajícím věřiteli, by bylo uznáno právem, že exekuce, vedená žalovaným na nemovitosti Bohumila Š-a jest nepřipustnou a že žalovaný jest povinen upustiti od zástavního práva k zabaveným předmětům. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by odvolání po zákonu vyřídil.

D ů v o d y:

Především jest rozhodujícím, že žalobce sám považoval a také označil svou žalobu jako žalobu podle §u 37 ex. ř., a že nelze žalobní žádání rozkládati ve dvě části na ten způsob, že by prvá byla žalobou určovací podle §u 228 c. ř. s. a druhá žalobou na plnění, kdyžtž žalobní návrh svým doslovem a i žaloba samotna vylučují jakoukoliv pochybnost, že by nebylo žalováno podle §u 37 ex. ř. Žalobní žádání takovéto žaloby omezeno jest na prohlášení exekuce za nepřipustnou a na uvedení v předešlý stav. Právním jejím důvodem jsou práva třetích osob, která činí výkon exekuce na předmětu jí zasaženém nepřipustným, nemohou však touto žalobou uplatněna býti práva zástavní a přednostní třetích osob, poněvadž uplatnění těchto práv je zvláštním předpisem §u 258 ex. ř. vyřazeno z předpisu §u 37 ex. ř. Žalobce uplatnil jako své právo, činící exekuci nepřipustnou: a) že z exekuce vylučované předměty byly jemu zastaveny již v roce 1922 pro jeho pohledávku proti dlužníku Bohumilu Š-ovi a že zastavení toto bylo vyznačeno zřejmě na všech předmětech; uplatnil tedy žalobou podle §u 37 ex. ř. právo zástavní, pokud se týče přednostní, b) že exekučně zabavený nábytek byl pořízen z peněz dlužníku Bohumilu Š-ovi žalobcem podle článku VIII. zákona ze dne 23. května 1919, čís. 276 sb. z. a n. poskytnutých, že řečený nábytek byl v době zabavení v držení živnostníka, jemuž byl poskytnut poválečný úvěr a že žalobcova pohledávka, z tohoto poválečného úvěru, dlužníku Bohumilu Š-ovi poskytnutá, je dosud po právu. Odvolacímu soudu bylo nevyšetření okolností ad b) uvedených podnětem k zrušovacímu usnesení,